

Старији се сећају овог хита Лепе Лукић, којем сам, за потребе наслова, изменио једно слово; некако ми се учинило zgodним да и на тај начин почнем изношење неких својих размишљања на тему праваца којима Србија хоће, а којим путевима може да крене, после ђурђевданских избора.

Ево, долази нам и Штефан Филе у посету, на Николићеву инаугурацију, са речима „охрабрења“ да нас Европа и даље чека, раширених руку, али са обавезном *фуснотом*-Косово; иста мета, исто одстојање.

ЕУ је прихватила ситуацију да је њихов омиљени *председник Србије* изгубио, и да сад морају да своје планове спроводе преко *српског*

председника, који, како ствари стоје, није једнако употребљив. Заиста, има простора за утисак да тренутно Србија више треба Унији, него Унија Србији; негативни трендови у ЕУ ескалирају, криза све тежа и дубља, ево и Шпанија тражи помоћ и као да би неким пријемом Србије барем на неко време била скренута пажња са те провалије, са распадом на дну.

Србија је, са друге стране, поодавно лишена било каквих илузија да ће уласком у тај државно-економски и политички хаос решити било какав свој проблем; постоји још само скривена нада да ће крах бити одложен, или бар по питању одговорности подељен са другима (*доћи, да пропаднемо заједно*, ако бих парафразирао стих из старог хита Шабана Шаулића). О евроентузијазму више нема ни говора; еврореализам је преплавио

све, и нико ЕУ више не види као нешто бајковито и пожељно. Но, бивши евроентузијастички су сада променили тактику- сада нам је улазак у ЕУ нужан.

А, да ли је, заиста?

Фамозни „претприступни фондови“ су пресушили, а и да нису, сад је прилично јасно да су они били главни генератор нараслих дугова држава чланица, које су се најјаче судариле са кризом, тако да их више није мудро ни помињати. Новца, тог основног мајдана среће и благостања у ЕУ више нема, а сви остали извори су пресушили одавно, или су тим истим новцем затровани одавно; интерес, то неопаганско божанство савременог света, неутралише све друге интегративне мотиваторе, и све је јасније- ствари иду *од зла, на горе*. То видимо на примеру Грчке; помоћ, која им се нуди је *срптон осни лек*;

ако од њега и оздрави посустала грчка економија, биће обogaљена, и трајно онеспособљена да се стара о потребама својих грађана.

Посматрајући тај процес са стране, иоле објективно, не можемо се отргнути од утиска да је врло необична та жеља неких у Србији да се сад сви ми, из свог малог чамца *евакуишемо* на Титаник, јер њима ту изгледа безбедније, на овако узбурканом мору; и док неки на кориту тог колоса јасно виде зјапеће рупе, на које улази ледена вода, други то објашњавају перспективом, и тврде да су то само ситна оштећења врло солидног корита, које ће још дуго пркосити таласима и дубини.

Како се одлучити? Да ли остати у свом малом, крхком чамцу, или се попети на Титаник? Може ли чамац издржати олују? Има ли Титаник, забављен својим проблемима, воље и снаге да прими нове невољнике?

Питања сви знамо; но, нема одговора, за које бисмо поуздано утврдили да су тачни. На ту карту играју политички субјекти и споља и унутра, и свако, по својим интересима, сугерише – *пливај, веслај, пењи се, моли, бежи...*

Николић је узбуркао страсти неколиким изјавама, и ставио под сумњу своју европску оријентацију (бар онакву, какву су еврофили прижељкивали) и показао да неће бити „Тадић уместо Тадића“; врло брзо, уследиле су оштре реакције из Брисела, Берлина и са осталих места из којих нам стижу инструкције о понашању кандидата за чланство у ЕУ. Тамо је одлучено какви су услови за Србију, а на Србији је да то без поговора поштује. Постаје јасно да Николић није таквог мишљења, као и да се то коси са виђењем ЕУ моћника, и они су сада „притисли“ да се брзо формира Влада, која ће наставити са понашањем без поговора, какво је „практиковала“ претходна, Цветковићева (читај Тадићева), у нади да ће то Николићеве примедбе ставити ван зоне одлучујућег утицаја.

Тако долазимо до централног питања; ко ће формирати Владу? Јер, од тога, изгледа зависи све: ако то буде ДС, као носилац, ЕУ ће бити задовољна. Србија ће признати Косово*, расформирати српске институције на северу покрајине (без фусноте) и чекати нова наређења са запада, коме је предала нашу судбину у руке, у нади да они знају шта раде, и да је то „пут који нема алтернативу“; неки, опет, тврде да се ради о чистој издаји. Ја за то немам конкретних доказа, а на сумњама не могу да заснивам и став...

Но, ако ту Владу формира као стожер СНС, све остаје отворено, и велико је питање да ли ће Србија заиста остати на курсу ка Бриселу. Јер, реално, СНС није баш уверљива кад говори о својим европским оријентацијама; додуше, није много уверљивија ни по неком другом основу, али, ваљда баш то и буди наду народа да та странка има одређени капацитет да поправи стање, у ова смутна времена.

Има ту још нешто, о чему се много и намерно ћути; *Брисел* све мање брине српски курс ка Бриселу, а све је већа забринутост због пораста броја оних који српски чамац желе да привежу уз руску „крстарицу“, која се пробила кроз олују, на коју чак и „Титаник“, мало-мало, шаље невољно тихе, стидљиве позиве у помоћ. То је сценарио који би могао потпуно да измени слику региона, али и Европе; ситуација, у којој би Русија могла директно да се укључи на балканску сцену улива велику нелагодност код многих у ЕУ, па и шире. Но, да ли ће се тако шта и десити- то је тема неког каснијег коментара.

Месеци пред нама могу бити пресудни за даљу судбину Србије као државе. Додуше,

Пише: Милан Кнежевић
петак, 15 јун 2012 20:17

нисам први који је то рекао, и свима су већ досадили (па и мени) такви јефтини пророци, правећи од себи занимљивих концепата „источно питање“. Но, овај пут се ради о суштински важној одлуци, о „Рубикону“, који треба прећи; да ли ћемо први пут у историји прећи у *западну интересну хемисферу*, што нисмо никад били, остати „неутрални“, што је до сада углавном била пракса, или се пак прикључити некој алтернативној асоцијацији држава (какве су ЕАУ- евроазијска унија у настајању, или БРИКС-у, ако постоји могућност...) биће решено, по мом мишљењу, у тих неколико месеци. Следећа Влада је тај орган државе који то мора да „преломи“; то знају сви политички актери у Србији, и отуд ови проблеми са формирањем већине. Ма колико неодговорни и лакомислени били, сви су свесни озбиљности ситуације, а нарочито последица, које би погрешна одлука вукла за собом; увукао се страх и свест о томе да је радикализација политичке климе више него извесна, каква год одлука била донета.

У садејству са проблемом Косова*, економском кризом и дуговима земље, полумртвом економијом, великом подељеношћу народа по малтене сваком питању, лошим и све горим функционисањем судства, здравства, школства (и да не набрајам сва *министарства*) притисцима и споља и изнутра да се ово или оно уради овако или онако, пред нама су дани који ће дати одговор ко смо, и од чега смо.

У људској је природи да себе процењује (у огромној већини) као *бољег* (способнијег, лепшег, јачег) од других, и да су, на основу тог мишљења ти исти става да у заједници немају адекватан третман, да нису довољно цењени или награђени за свој рад, знање или допринос, и да у

скоро исто тако огромној већини

та процена нема утемељење у чињеницама. Индивидуализам западне цивилизације је то спознао пре других, и прилично вешто искористио то откриће, базирајући своје методе управљања својим друштвима, у суштини баш на тој спознаји; интелигентним манипулисањем људима таквог става о себи и средини у којој живе, постигли су неке резултате којима су стекли извесну предност над осталим светом, створивши одређени простор да ти и такви људи буду признати и награђивани за постигнуте резултате, чиме су добијали неку сатисфакцију за незадовољени его. То је она прича из капитализма о похлепи, као основном покретачу људске природе; не верујем да је потребно да икоме о томе још нешто говорим, то више није никаква новост...

Но, „грешка“, коју тај концепт садржи, почела је да се показује са првим симптомима кризе. Наиме, проста је чињеница да је то као концепт произвело ефекте негативне селекције, јер је створило прилику за агресивне, а не заиста боље, који су остајали на маргини, јер су, по природи ствари самодовољни, и као такви и недовољно *борбени* и наметљиви.

Онај ко има свест о себи као *бољем* не инсистира на признању да је бољи; њему је и сама свест о томе довољна сатисфакција, то већ доживљава као привилегију; не види потребу за борбом за примат и признање са агресивнима, а „лошијима“; јер, и то је део онога што их чини *бољима*; ствар личне етике и морала.

Западна друштва су „страдала“ управо на том месту; *агресивни* су *потиснули* *боље*. То би био неки сублимирани одговор како су они дошли доде; можда нас то не би ни интересовало, да и своје стање, у великој мери не *дугујемо*

баш тој њиховој доктрини, која се годинама „инсталира“ и код нас.

Е, сад, какве то везе, све и да је тако има са нашим изборима, српском политичком сценом и два (или, три?) *путића*, којима може Србија, а и сви ми „у пакету“ са њом, да кренемо?

Има, у пропорцији са том могућношћу да ли је Николић бољи, или агресивнији. Страхови и нелагодност, коју су у Бриселу, али и у окружењу показали неки „чиниоци“ политичког миљеа указују да је поменути можда један, који је „пребег“ из агресивних у боље. Плаши их и нервира то што је Николић можда одглумио агресивност, онолико колико је било потребно, а да не пробуди опрез довољан да буде онемогућен. Да ова „сумња“ има основа говори и нијанса, препознатљива *извежбаном* уху у изјавама новог српског председника, која га таман колико треба пребацује из категорије „председника Србије“ у категорију „српског председника“; јер, то је суштинска разлика у односу према својим задужењима.

Подсетићу; Вуковар, Сребреница, Косово*, Русија, ЕУ - сви председникови „гафови“-једнима су следили крв у жилама, а другима- пробудили наду.

Србија и ЕУ - дођи да пропаднемо заједно

Пише: Милан Кнежевић
петак, 15 јун 2012 20:17

Ја, наравно, не тврдим да сам „провалио“ шта Николић мисли и планира; не познајем га лично, не обавештава ме о својим размишљањима и намерама. Ја само, овим начином, обавештавам јавност шта ја мислим о свему томе.

Лично припадам оној другој групи. Никада и нисам мислио да је Србији место на западу и са западом, а како време пролази, све је више доказа да сам био (и остао) у праву. Нисам никад имао симпатија за агресивност и наметљивост западне цивилизације, не сматрам њене вредности компатибилним нашем менталитету и потребама, и сматрам да је, иако је пуно допринела развоју човечанства у неким сферама, барем једнако доприносу причинила и штете цивилизацији.